

FODOR ANDRÁS

Gradus...

*A várost játszó tóparti telep
úgy veszem észre, nem Európához,
pár lépcsőt átugorva egyenest
Amerikához idomul.*

*Benzinkutaknál, magazinok mellett
színes zászlócskák, röpké lobogók,
fehér, cizellált hátú székek,
kirakós pultok, márkás
tengerentúli áruk. Persze mind
originál csomagolásban.*

*S van zenepavilon a fűvőszenekarnak,
vonulnak majd netán még
a majorettek is.
Ha így dukált Hokkaidón Szapporónak,
s Trondheimnek északon,
éppen csak mi ne tudnánk
eltáncolni e planetáris
paprikaszínű balettet?
Mért is ne lépnénk át az óceánt
az alkalmazkodásban?*

*Hisz manapság egy valamicsodás
magyar család köszönhetné-e méltó
ünnepi ceremóniával a születésnapot,
ha rebegő gyertyák fölött
nem fújnak valamennyien
a világ legdedósabb dallamára
Happy Birthday to you!?*

Az alabárdos

*Bár arcán nincs egyetlen
lágyni kész,
érzelmet hordozó vonás,
még sörtét is nevelt rá,
hadd lássák messziről, ő
elszántan goromba.*

Szemében mintha
nem volna pupilla,
csak hályogos közönyből figyelő
célzó-berendezés.
Érdes hangjában is
a mindig dacra éles,
az ítésszé emelt
kiválasztottság szigora.

Már-már hihetnéd,
ő az új nemesség,
a meg nem alkuvás,
a nemzet örlelkének
vigyázó alabárdosa.

Pedig méretre, hangra,
s modortalanságában épp olyan,
mint akinek korábban
a mindenkori értekezletek
moderátorai szemcsippentve,
fejek, hátaik mögött
köszönték az előre meggyúrást,
a vállalt kellemetlen, ám
pótolhatatlan jószolgálatot.

Akiről persze számontartatik:
rábízhatnák akár egy
kivégzőosztag vezényletét is.

